

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6Tos/32/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2226010224
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2226010224.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z jeho predsedu Mgr. Pavla Macháča a sudcov JUDr. Andrey Kondllovej a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci obvineného A. B., nar. XX. XXXX XXXX v C. B., trvalé bydlisko D., t. č. vo výkone väzby v ÚVV Bratislava, pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.), o ďalšom trvaní väzby po podaní obžaloby a o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu, o sťažnosti obvineného voči uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda z 23. marca 2026, sp. zn. 23T/11/2026, na neverejnom zasadnutí konanom 31. marca 2026 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť obžalovaného A. B. z a m i e t a.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len okresný súd) uznesením z 23. marca 2026, sp. zn. 23T/11/2026, postupom podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku (ďalej len Tr. por.) ponechal A. B. (ďalej v texte len obžalovaný – keďže vo veci bol určený termín HP) z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. naďalej vo väzbe. Súčasne okresný súd podľa § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por. nenahradil jeho väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka.

2. Po vyhlásení uznesenia sa prokurátorka vzdala práva na podanie sťažnosti, avšak obžalovaný voči nemu ihneď zahlásil sťažnosť.

3. Zahlásenú sťažnosť odôvodnil prostredníctvom ustanovenej obhajkyne JUDr. Julianny Weiszovej (ďalej len obhajkyňa) písomným podaním doručeným krajskému súdu 24. marca 2026.

4. V sťažnosti obhajkyňa uviedla, že orgány činné v trestnom konaní sú povinné skúmať v každom období trestného stíhania, či dôvody väzby trvajú, alebo či sa zmenili. Obhajkyňa je toho názoru, že v danom štádiu trestného konania nie sú u obžalovaného dané dôvody väzby, lebo sa nepokúsil ujsť, ani sa skrývať, nie je na mieste obava, že v prípade prepustenia z väzby na slobodu bude vplývať na svedkov, ani mariť účel trestného konania. Teda nebude ani pokračovať v trestnej činnosti, ani ináč mariť trestné stíhanie. Prípravné konanie je ukončené, obžaloba je podaná. Vzhľadom na doteraz vykonané dokazovanie, poukazujúc o.i. aj na viaceré zmeny vo výpovediach poškodenej, s ohľadom na znalecké dokazovanie (najmä psychológa) aj ďalšie okolnosti (správanie sa poškodenej) nie je daný dôvod väzby obžalovaného. Obhajkyňa ďalej uviedla, že ju skontaktovala sestra obžalovaného E. F., bytom D. XXX, ktorá uviedla, že jej brat A. odišiel bývať od poškodenej k nej a jej rodine, tak poškodenej za ním chodila, volala ho bývať naspäť, kričala naňho, aby sa vrátil a pod. Jej brat, kým býval u nich, nepožíval alkoholické nápoje, pil vtedy, keď bol s poškodenu. Obžalovaný sa nemieni vrátiť k matke svojich dvoch detí. Počas prípravného konania obžalovaný spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní. Sľúbil, že sa dostaví na každý úkon vo veci riadne a včas, že nebude mariť priebeh konania, že sa bude zdržiavať na danej adrese. Ma záujem na rýchlom, hospodárnom a objektívnom priebehu konania. Obhajkyňa ďalej uviedla, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody, ktorý je prípustný podľa čl. 17 Ústavy SR. Podstatou väzby je pozbavenie osobnej slobody obvineného a obmedzenie ďalších práv a slobôd, ktoré umožňuje OČTK a súdu uskutočnenie a skončenie trestného konania. V prípade väzby je potrebné dbať aj na zásadu primeranosti a zdržanlivosti, t. j. že by vždy

mali byť využité opatrenia, ktoré by najlepšie viedli k dosiahnutiu účelu trestného konania, ale nebudú neprimerane zasahovať do základných práv a slobôd osoby, voči ktorej sa uplatňujú y medziach daných povahou príslušného obmedzenia. Zároveň treba podotknúť, že väzba nie je trestom, ale výlučne len procesným opatrením, ktorého účelom je dočasne zaistiť osobu obvinenú z trestného činu pre potreby prebiehajúceho trestného konania obmedzením jej osobnej slobody. Väzba má fakultatívnu povahu.

5. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti obhajkyňa v konečnom návrhu žiadala zmeniť napadnuté uznesenie a obžalovaného z väzby prepustiť na slobodu.

6. Prokurátorka sa k dôvodom sťažnosti do konania neverejného zasadnutia písomne nevyjadrila.

7. Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie o sťažnosti obvineného dňa 24. marca 2026.

8. Podľa § 192 ods. 1 Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak

a) nie je prípustná,

b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo

c) nie je dôvodná.

9. Krajský súd v Trnave ako nadriadený orgán príslušný na rozhodnutie o sťažnosti najskôr skúmal procesné podmienky pre tento postup a zistil, že sťažnosť podal obžalovaný ako oprávnená osoba, podal ju v zákonom stanovenej lehote (ihneď) a smeruje voči rozhodnutiu, voči ktorému je prípustná. Následne krajský súd postupom podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por. preskúmal správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom a zistil, že sťažnosť obžalovaného nie je dôvodná.

Konanie, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo

10. Pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu, krajský súd z obsahu spisového materiálu zistil, že

obžalovaný bol v tejto trestnej veci vzatý do väzby uznesením sudkyne pre prípravné konanie Okresného súdu Dunajská Streda z 11. októbra 2025, sp. zn. 23Tp/64/2025, z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., ktorá väzba sa mu započítava od 8. októbra 2025 od 19,35 hod.; súčasne jeho väzba podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nebola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka; proti tomuto uzneseniu si obžalovaný sťažnosť nepodal;

obžaloba prokurátorky bola podaná na okresný súd 11. marca 2026, teda viac ako dvadsať pracovných dní pred koncom základnej sedem mesačnej lehoty väzby v prípravnom konaní;

napadnutým uznesením okresný súd rozhodol o ponechaní obžalovaného vo väzbe po podaní obžaloby, pričom tak učinil po výsluchu konanom na okresnom súde 23. marca 2026 za prítomnosti prokurátora, obžalovaného, jeho obhajkyne a tlmočníka, ktorí boli o úkone riadne upovedomení;

okresný súd vyhlásené uznesenie v celom znení spolu s odôvodnením uviedol v zápisnici o výsluchu a stranám riadne doručil jeho písomné vyhotovenie a v situácii, že obžalovaný voči uzneseniu ihneď zahlásil sťažnosť, správne predložil spisový materiál najbližší nasledujúci pracovný deň krajskému súdu na rozhodnutie o nej.

11. Z vyššie uvedeného prehľadu vyplýva, že konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, bolo vykonané v súlade so zákonom. Nakoniec v tomto smere obžalovaný v sťažnosti žiadne výhrady neuplatnil.

K priesťahom v konaní vo veci samej

12. Ani priesťahy v konaní vo veci samej obžalovaný v sťažnosti nenamietal, no krajský súd napriek tomu z úradnej povinnosti preskúmal, či k nim nedochádza. Prieskumom spisu zistil, že vyšetrovanie prebehlo v zákonných lehotách a že po podaní obžaloby na okresný súd rozhodoval okresný súd o väzbe obžalovaného prednostne a urýchlene. Aktuálne tak žiadne priesťahy vo veci samej objektívne konštatovať nemožno.

K dôvodnosti trestného stíhania

13. Pokiaľ ide o dôvodnosť trestného stíhania, krajský súd sa stotožnil so závermi okresného súdu, že v štádiu po podaní obžaloby pretrváva dôvodné podozrenie, že sa obžalovaný dopustil konania, ktoré sa mu v obžalobe kladie za vinu. K tejto otázke sa okresný súd v napadnutom uznesení podrobne vyjadril, keď poukázal na to, ktoré dôkazy nateraz svedčia v jeho neprospech, pričom dôkazy po obsahovej stránke aj rozviedol. Krajský súd si túto výstižnú argumentáciu okresného súdu osvojuje bez nutnosti opakovania, v podrobnostiach na ňu poukazuje a pripomína, že v konaní o sťažnosti, ktoré je

dvojinštančné, platí, že rozhodnutia súdov prvého a druhého stupňa tvoria vzájomnú jednotu, z ktorého dôvodu je nadbytočné vecne správne argumenty súdu prvého stupňa opakovať v rozhodnutí o sťažnosti.

14. K sťažnostnej námietke obvineného, že „si to poškodená vymyslela, že to spravila preto, lebo sa dala dokopy so svojim bývalým“ krajský súd uvádza, že vo všeobecnosti je dôvodnosť podozrenia zo spáchania skutku daná vtedy, ak sú zadovážené také fakty, informácie a dôkazy, ktoré umožňujú urobiť objektívnemu pozorovateľovi vo veci logický úsudok o tom, že konkrétna osoba mala spáchať trestný čin, a to s prihliadnutím na všetky známe okolnosti prípadu. Krajský súd sa stotožňuje s názorom okresného súdu, že množstvo a kvalita dosiaľ zabezpečených dôkazov sú v tejto fáze naďalej dostatočné na to, aby bolo konštatované, že obžalovaný je postavený pred okresný súd dôvodne. Aj z odôvodnenia samotnej obžaloby je zrejmé, o ktoré dôkazy prokurátorka ako nositeľka dôkazného bremena v konaní pred súdom svoju obžalobu opiera.

15. Ďalej možno k sťažnostným námietkam obžalovaného uviesť, že hodnotenie výpovedí poškodenej z prípravného konania presahuje rámec súdneho prieskumu uplatňovaného pri tomto väzobnom rozhodovaní. Tieto argumenty obžalovaný uplatňuje predčasne v rámci rozhodovania o väzbe, keďže až v meritórnom rozhodnutí, po ukončení vyšetrovania, ak jeho výsledky budú odôvodňovať jeho postavenie pred súd, bude primárne okresný súd (event. sekundárne, ak bude podané odvolanie, aj krajský súd) povinný dať obžalovanému jednoznačné odpovede na ním predstreté námietky týkajúce sa skutkových okolností prípadu ustáleného vykonaným dokazovaním, ale aj na prípustnosť, zákonnosť či spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov. K rovnakým záverom dospel v rámci svojej rozhodovacej činnosti aj Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý opakovane konštatoval, že hlbkové, konečné hodnotenie dôkazov a posúdenie zákonnosti dôkazného procesu je vyhradené rozhodovaniu vo veci samej a nasleduje zásadne po ukončení dokazovania (obdobne pozri III. ÚS 569/2017, III. ÚS 183/2018, I. ÚS 221/2019). Všeobecnému súdu rozhodujúcemu o väzbe úloha celkového hodnotenia dôkazov a s tým súvisiaceho dôkazného procesu zásadne neprislúcha, len výnimočne by mohol na tomto základe konštatovať nesplnenie príslušnej materiálnej podmienky väzby, a to iba v prípade absolútneho nedostatku dôkazov proti väzobne stíhanej osobe (uznesenie Ústavného súdu SR zo 7. decembra 2021, sp. zn. I. ÚS 475/2021). O prípad absolútneho nedostatku dôkazov voči obžalovanému v tomto prípade nejde.

K právnej kvalifikácii skutku

16. K tejto otázke sa okresný súd v napadnutom uznesení bližšie nevyjadril, čo treba označiť za chybu. Tento nedostatok krajský súd sám napravil tým, že chýbajúce úvahy doplnil. Skutok opísaný v obžalobe nateraz vykazuje všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák., keďže podľa výsledkov vyšetrovania premietnutých prokurátorkou do skutkovej vety obžaloby mal obžalovaný poškodenej ako blízkej osobe spôsobovať fyzické a psychické utrpenie údermi, ponižovaním, pohrdavým zaobchádzaním, vyhrážaním, vyvolávaním strachu a iným správaním, ktoré ohrozilo jej fyzické a psychické zdravie a obmedzovalo jej bezpečnosť, ktorý čin mal spáchať závažnejším spôsobom konania – po dlhší čas. V podrobnostiach krajský súd odkazuje na odôvodnenie obžaloby, kde je použitá právna kvalifikácia prokurátorkou bližšie zdôvodnená.

17. Stále platí, že k právnej kvalifikácii sa v rámci rozhodovania o väzbe vyjadrujú súdy len okrajovo v tom smere, či žalovaný skutok po právnej stránke vôbec je trestným činom a či nie je zjavne tzv. nadkvalifikovaný, resp. či nie celkom zjavne nesprávne právne posúdený, pretože by to mohlo mať dopad na väzbu ako takú. To však z dôvodov rozvedených v predchádzajúcom bode nie je tento prípad. Konečné právne posúdenie skutku bude vecou meritórneho rozhodnutia.

K dôvodom tzv. preventívnej väzby

18. Pokiaľ ide o závery okresného súdu, že u obžalovaného sú dané dôvody tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por., tieto považuje krajský súd za vecne správne a zákonné. Okresný súd v napadnutom uznesení uviedol, ktoré konkrétne skutočnosti ho viedli k daným záverom. Krajský súd si argumentáciu okresného súdu obsiahnutú v odôvodnení napadnutého uznesenia osvojuje a v podrobnostiach na ňu poukazuje.

19. Na zvýraznenie jej správnosti možno zopakovať, že aj podľa názoru krajského súdu je u obžalovaného obava z možného pokračovania v trestnej činnosti v prípade jeho prepustenia na slobodu reálna aj v tomto štádiu konania a vyplýva z kombinácie jeho osobných pomerov a okolností prípadu. Správne okresný súd prízvukoval, že zo strany obžalovaného nemalo ísť o ojedinelý útok (tzv. exces) voči poškodenej, s ktorou pred zadržaním žil v spoločnej domácnosti, ale že podľa doterajších zistení sa voči nej mal správať verbálne aj brachiálne agresívne minimálne od roku 2022 na pravidelnej dvojtyždennnej báze, teda opakovane. Toto jeho konanie sa malo pred vzatím do väzby zintenzívňovať a malo mať gradačný charakter, pričom takto mal konať za múrmi spoločnej domácnosti, čo činí stíhanú

trestnú činnosť ťažšie odhaliteľnou. Taktiež správne okresný súd zdôraznil, že obžalovaný už v minulosti voči poškodenej konal agresívne, o čom svedčia zadokumentované priestupky voči občianskemu spolunažívaniu. Nie raz bol priestupkovo postihnutý za agresívne správanie pod vplyvom alkoholu aj voči iným osobám. Správne okresný súd poukázal aj na závery znaleckých posudkov č. 42/2025 a č. 192/2025 vypracovaných na obžalovaného. Z nich vyplýva, že hoci agresivita nepatrí medzi jeho dominantné osobnostné črty, tak sa môže aktívovať v situáciách, ktoré on vníma ako frustrujúce alebo ohrozujúce jeho potreby, pričom pravdepodobnosť agresívneho správania sa zvyšuje najmä v stave alkoholického alebo drogovej opojenosti. Obžalovaný je podľa znalca pijan alkoholu, bez látkovej závislosti, avšak v stave prostej alkoholického ebrietu, či v stave intoxikácie alkoholom, opitosti sú u neho poruchy správania v podobe dezinhibície, deliberácie, impulzivitu a agresivity, a to najmä vo forme vulgárnych verbálnych prejavov, prípadne aj fyzickej agresie.

20. Ak vyššie uvedené skutočnosti hodnotí objektívny pozorovateľ, tak musí dospieť k rovnakému záveru ako okresný súd v napadnutom uznesení, že dôvody tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. sú u obžalovaného aj naďalej dané. Obžalovaný relatívne dlhú dobu nemal byť schopný sám z vlastnej iniciatívy vzorce správania sa voči poškodenej zmeniť, a to ani pod ťarchou priestupkových sankcií. V tejto fáze tak nič nenasvedčuje tomu, že by len samotné prebiehajúce trestné stíhanie malo byť pre neho práve teraz takým impulzom. Poškodenou a svedkami opísaná agresivita, výbušnosť a užívanie alkoholu činia jeho správanie voči poškodenej nepredvídateľným a potenciálne nebezpečným, čím je dôvodná obava z pokračovania v trestnej činnosti u neho nateraz nepochybne daná.

21. Možno pripomenúť, že každé rozhodovanie o väzbe sa odohráva len v rovine pravdepodobnosti, a nie istoty, ohľadne dôsledkov, ktoré môžu nastať, ak osoba nebude držaná vo väzbe (viď napr. II. ÚS 67/2013, I. ÚS 162/2016). Inak vyjadrené, pri rozhodovaní o väzbe súd môže riziko páchania trestnej činnosti len odhadovať (prognózovať), a preto nie je nevyhnutne potrebné, aby zo strany väzobne stíhaných obvinených už k takýmto konaniam alebo pokusom o ne došlo (neplatí v prípade opakovanej väzby podľa § 71 ods. 3 Tr. por., pozn.). Akceptácia opačného názoru by zbavovala väzbu jej preventívneho a zabezpečovacieho charakteru (I. ÚS 162/2016). Postačuje reálna hrozba, že obvinený bude konať tak, ako to predpokladá ust. § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por., ak nebude vzatý do väzby, teda zákon nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu väzby (II. ÚS 348/2016).

22. Aj v tomto prípade pritom konajúce súdy dôvodnú obavu z možného pokračovania v trestnej činnosti zo strany obžalovaného len prognózujú. Prognóza ale nestojí na nejakých hmlistých, či abstraktných úvahách, ale okresný súd svoje závery oprel o konkrétne skutočnosti, ktoré podrobne rozviedol. Treba zdôrazniť, že ide o opakované rozhodovanie o väzbe obžalovaného, pričom od ostatného rozhodnutia nenastala v konaní žiadna taká okolnosť, ktorá by odôvodňovala iný (pre obžalovaného priaznivejší) náhľad na dôvody tzv. preventívnej väzby.

23. S poukazom na vyššie uvedené argumenty vyhodnotil krajský súd sťažnostné námietky obžalovaného ohľadom neexistencie dôvodov tzv. preventívnej väzby, resp. ich zoslabenia ako nedôvodné. Krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť i to, že pri hodnotení dôvodov trvania väzby v dôsledku podanej sťažnosti prihliadol i na skutočnosť, že väzba predstavuje najzávažnejší zásah do osobnej slobody, ktorý je prípustný podľa Ústavy Slovenskej republiky, súčasne prihliadol i na zásadu primeranosti a zdržanlivosti, t. j. aby vždy boli použité také opatrenia, ktoré budú najlepšie viesť k dosiahnutiu účelu trestného konania, ale nebudú neprimerane zasahovať do základných práv a slobôd osoby voči ktorej sa uplatňujú. V prípade obžalovaného je väzobné stíhanie namieste a je stále primeraným zaisťovacím opatrením. Aj pri rešpektovaní zásady, že väzba ako krajné riešenie s najzávažnejším zásahom do základných ľudských práv spomedzi zaisťovacích inštitútov, má trvať iba nevyhnutný čas, je naďalej nutné konštatovať v tomto prípade jej opodstatnenosť.

K nenahradeniu väzby

24. Pokiaľ ide o výrok, ktorým okresný súd nenahradil väzbu obžalovaného dohľadom probačného a mediačného úradníka, tento rovnako zodpovedá stavu veci a zákonu. Okresný súd v napadnutom uznesení opäť riadne a zrozumiteľne odôvodnil, prečo táto alternácia väzby u obžalovaného teraz nie je možná. S tam uvedenými argumentami sa krajský súd stotožňuje.

25. Ohľadom dohľadu probačného a mediačného úradníka, správne okresný súd zdôraznil, že pokiaľ obžalovaného nemali odradiť od trestnej činnosti, z ktorej je aktuálne dôvodne podozrivý, ani početné priestupkové sankcie za priestupky voči občianskemu spolunažívaniu smerujúce aj voči poškodenej, tak niet rozumného dôvodu predpokladať, že by samotný dohľad probačného úradníka v tomto smere splnil sledovaný účel. Treba zdôrazniť, že obžalovaný je dôvodne podozrivý z toho, že sa prevažne pod vplyvom alkoholu mal dopúšťať násilia verbálne i brachiálne voči jemu blízkej osobe, s ktorou žil v spoločnej domácnosti. Závery znalcov opísané v napadnutom uznesení, resp. i vyššie v texte, konštatujúce u obžalovaného škodlivé užívanie alkoholu spojené s agresivitou činia jeho správanie

v prípade prepustenia na slobodu vo vzťahu k osobe poškodenej nepredvídateľným a nevyspytateľným. Aj podľa názoru krajského súdu by na tom prípadný elektronický monitoring jeho pohybu nebol spôsobilý nič zmeniť. Inak vyjadrené, monitorovací náramok by nevedel posilniť účel dohľadu probačného úradníka do takej miery, ktorá by u obžalovaného prevážila nad obavou z toho, že by mohol v stíhanej trestnej činnosti voči poškodenej pokračovať, prípadne dokonáť to, čím jej mal hroziť.

26. Ani z pohľadu krajského súdu tvrdenie obžalovaného, že by v prípade prepustenia z väzby na slobodu nežil s poškodenou v spoločnej domácnosti, ale by býval u príbuzných, nie je spôsobilé eliminovať obavu z pokračovania v trestnej činnosti. Ide totižto o to, že už v minulosti obžalovaný a poškodená nebývali spolu, napriek tomu sa obžalovaný mal zakaždým ku poškodenej vrátiť, ktorý scenár by sa mohol aj tentokrát zopakovať. Možno preto uzavrieť, že obava z možného pokračovania v trestnej činnosti obžalovaným je aj v tomto štádiu konania natoľko intenzívna, že s prihliadnutím na objektívne možnosti realizácie dohľadu zo strany probačného úradníka a predpokladaný efekt takéhoto dohľadu je táto forma nahradenia väzby aktuálne nedostatočná a neadekvátne.

27. Krajský súd pripomína, že čl. 5 ods. 3 dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepriznáva jednotlivcovi absolútne právo byť prepustený na záruku, ale umožňuje mu žiadať o prepustenie na slobodu s poskytnutím záruky. Súdnym orgánom vzniká v tejto súvislosti povinnosť zvážiť, či sa poskytnutím určitej záruky dosiahne rovnaký účel, aký bol sledovaný vzatím osoby do vyšetrovacej väzby. Prepustenie na základe záruky podľa § 80 Tr. por. je teda len možnosťou, a nie oprávnením osoby pozbavenej osobnej slobody (nález Ústavného súdu SR zo 7. apríla 2016, sp. zn. III. ÚS 478/2015). Inak vyjadrené, procesný postup spojený s nahradením väzby alternatívnymi inštitútmi prichádza do úvahy vtedy, keď vzhľadom na okolnosti prípadu a osobu obžalovaného nie je zjavné riziko zmarenia dosiahnutia účelu trestného konania vedeného práve prostredníctvom obmedzenia jeho osobnej slobody vo väzbe. O taký prípad ale v posudzovanej veci, z dôvodov rozvedených či už v napadnutom uznesení okresného súdu, resp. aj vyššie v texte, nejde.

28. Otázku nemožnosti nahradenia väzby obžalovaného tak krajský súd uzatvára s tým, že požiadavka verejného záujmu na zabránení v prípadnom konaní predpokladanom v ust. § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. zo strany obžalovaného v tejto fáze trestného stíhania naďalej prevažuje nad rešpektovaním jeho osobnej slobody a možno ju stále považovať za súladnú so zásadami primeranosti, zdržanlivosti a proporcionality a tiež súladnú s Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, tu najmä s ohľadom na charakter a závažnosť stíhanej trestnej činnosti, okolnosti prípadu a osobu obžalovaného tak, ako boli popísané v odôvodnení napadnutého uznesenia, resp. vyššie v texte tohto odôvodnenia.

K žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby podanej v prípravnom konaní

29. Okresný súd rozhodovanie o ponechaní obžalovaného vo väzbe podľa § 238 ods. 4 Tr. por. správne spojil s rozhodovaním o jeho skoršej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu podanej podľa § 79 ods. 3 Tr. por. ešte v prípravnom konaní. A správne o oboch predmetoch konania rozhodol v napadnutom uznesení jedným výrokom aplikujúc len ust. § 238 ods. 4 Tr. por. Otázku stretu rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby a o ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby následne okresný súd detailne, vecne správne a vyčerpávajúco odôvodnil, preto krajský súd na danú časť odôvodnenia len odkazuje bez potreby ju akokoľvek dopĺňať.

Záverečné zhrnutie

30. Na základe úvah prezentovaných vyššie v texte dospel krajský súd k záveru, že napadnuté uznesenie okresného súdu je vecne správne a zákonné, preto na neverejnom zasadnutí postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť obžalovaného ako nedôvodnú zamietol. O sťažnosti pritom krajský súd rozhodol do uplynutia lehoty, ktorá by bola základnou lehotou väzby v prípravnom konaní tak, ako to predpokladá ust. § 238 ods. 4 Tr. por.

31. Hoci o znení ust. § 28 ods. 4, ods. 5 Tr. por. bol obžalovaný v prípravnom konaní riadne poučený, tak mu krajský súd opäť pripomína, že v zmysle ust. § 28 ods. 4 Tr. por. sa preklad tohto väzobného rozhodnutia do maďarského jazyka nevyžaduje. Obžalovaný však o preklad tohto rozhodnutia môže požiadať. Ak tak učiní, o dôvodnosti jeho žiadosti sa v zmysle ust. § 28 ods. 5 Tr. por. predpísaným spôsobom rozhodne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.